

Les veritats interessades i els cavalls de l'amor

Nopca recull el guardó en un acte a la Fundació Tàpies

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

“**T**otes les veritats són veritats interessades”, li he sentit dir a Jordi Nopca fa poques hores, mentre parlava sobre el seu llibre *La teva ombra* davant la premsa i desgranava alguns dels motius més rellevants del seu argument. Durant l'estona just anterior a la concessió del primer Premi Proa de Novel·la sento un llibreter que li pregunta si avui té previst entrevistar el guanyador. Dos minuts després ve a saludar-lo Rafel Nadal i el Jordi li pregunta si és ell el guanyador. Més que interessades, aquestes veritats són divertides. Podria ser el passatge d'un dels contes de *Puja a casa* o, per què no, del mateix llibre guanyador. Ens ha avançat que en un dels capítols un premi literari hi té un paper rellevant.

Tot just arribar a la Fundació Tàpies ja em resulta estrany veure'l passejant com un convidat més. És la primera vegada que veig el guanyador confós entre la multitud. Es fa estrany però també estimulants, símptoma de normalitat, aroma de misteri i de sorpresa. A premi nou, fórmula nova. Li pregunto a Ramon Solsona si és aquest el primer premi literari que veu néixer. Així és, i no té per costum assistir a aquesta mena d'actes, però Proa és la seva editorial i la vetllada és important.

Converses i bombons

Sebastià Alzamora, Àlex Broch, Xavier Pla, Enric Calpena, Jordi Puntí, Màrius Serra, Ada Castells, Vicenç Villatoro, Eva Piquer, Lluïcia Ramis... Veig que Carles Mundó conversa amb Joan B. Culla, Salvador Cardús i Josep Ramoneda. S'hi afegeix Enric Marín. M'agradaria sentir alguna conversa sobre el pacte de govern acabat de cuinar. No ho aconseguixo. Sí que m'arriben ecos del sidral que hi ha muntat a les autopistes del país. El gran Joan Safont ve directe d'un dinar al Motel Empordà en homenatge a Josep Pla. El Motel és a Figueres i l'AP-7 està agitada aquests últims dies. Ha arribat pels pèls. Al l'Esteve Plantada també li ha costat arribar: la Meridiana no està precisament fàcil. La sensació del còctel són uns bombons de salmorejo del restaurant Sarova que són absolutament sen-

sacionals. Mentre me'n faig creus miro de reüll la llarga conversa de Joan B. Culla i Borja de Riquer. Tants anys d'amistat i llibres plegats no els han minvat la xerrera.

El premiat em confessa que està nerviós. No m'estranya gens. Els nervis també formen part de la seva obra literària i em sembla que *La teva ombra* en serà novament una bona mostra. Està nerviós i també refredat: a la motxilla hi porta el discurs i també la caps de Frenadol. Em trobo els seus pares, que com aquell qui diu fins ahir no en sabien res. “És tímid”, confirmen. En efecte, la timidesa i el nerviosisme, quines qualitats tan ben relacionades. M'ha explicat que en el seu llibre hi sonen Blur, Oasis, Suede i Placebo, i que *Cims borrascosos* i *Crim i càstig* hi són importants. I també els *Gremlins*, de Joe Dante, aquella pel·lícula terrible i divertida alhora, tan generacional, tan marcada a foc en la memòria cinematogràfica de tantes persones que tenen entre trenta i quaranta anys.

Quan arriba el moment de la veritat, el Jordi puja a l'escenari i

quasi fa el discurs abans de recollir el premi de mans de la consellera Vilallonga. “Queda demostrat que no sé fer gaire bé les coses”. Nervis i timidesa, esclar.

Els cavalls de Nick Cave

La primera dedicatòria: “Als meus pares, sense ells no seria aquí”. Ah, mira, és el mateix que va dir Robert De Niro quan va recollir el seu Oscar per *Toro salvatge*. També menciona la seva germana, la Marta, que va ser “el primer objecte dels meus estudis psicològics”. A *La teva ombra* els llaços fraternals són molt importants. “A la Núria i al Marcel, amb qui formem un triangle equilàter tranquil i feliç”. Són la seva parella i el seu fill. I acaba amb Nick Cave per celebrar poèticament la vetllada: “Voldria que aquest fos un lloc on els cavalls de l'amor es passegessin amb crineres de foc”. I un acte final de generositat, el que diuen sempre els escriptors, que els llibres els completen sempre els seus lectors: “Als meus personatges els allibero i s'escampen arreu com un encanteri”. —

La consellera de Cultura, Mariàngela Vilallonga, lliurant el primer Premi Proa de Novel·la a Jordi Nopca ahir a la Fundació Tàpies. MANOLO GARCÍA